

Az öngyilkos szobája

Fogadok, hogy azt hiszed, üres volt a szoba.

Három szék volt ott, erős háttámlával.

Lámpa, a sötétben való küzdelemért.

Íróasztal, rajta tárcsa, néhány hetilap.

Egy gondtalan Buddha és egy aggódó Jézus.

Hét szerencse elefánt, notesz a fiókban.

Azt hiszed, hogy címeink nem voltak ott?

A könyvek, a képek, a lemezek hiányoznak, gondolnád?

Ott a vigaszt nyújtó trombita, fekete kezében.

Saskia, barátságos kisvirággal.

Az istenek öröm szikrái.

Odüsszeusz életről álmodva fekszik kiterítve a polcon,

az öt éneken át tartó kalandjai után.

A moralisták

aranybetűvel írott családnevei

a cserzett könyvgerinceken olvashatóak.

Közvetlen mellettük a politikusok támasztják nekik a hátukat.

Még sincs kiút az ajtón át,

az ablakon keresztül nincs kilátás,

pedig a szobából éppen úgy tűnt, van.

Szemüvege az ablakpárkányon heverve nézett a távolba.

Egy légy zümmögött, vagyis még élt.

Azt hiszed, hogy levelei bármit is elmondanak nekünk.

De ha azt mondom, ne volt ott egy levél sem –

és mégis, minden barátja, valamennyien

egy üres borítékot helyeztek el egy pohár falára.

Bérgyilkosok

Azon gondolkodnak naphosszat,

hogyan és miként öljenek,

ahány ölés, annyi félén.

Kivéve, ha gusztusosan megebédelnek,

imádkoznak, megmossák a lábukat,

madarakat etetnek, felhívják valakit,

miért ropog a válluk, ha levágnak egy ujjat,

hogyan állítsák el a vérzést, ha nők

lennének, betétet vásárolnának,

szemfestéket, vázába virágot,

jobb napjaikból viccet csinálnának,

rostos lét vennének magukhoz a jégről,

este a holdat és a csillagot néznék,

fülükre helyeznék a fülhallgatót és lágy

zenét hallgatnának, amíg édesen el nem

aludnának, a megleckézetésen gondolkodva

– hacsak aznap este szükségük nem lesz,

azon tanakodniuk, mit csináljanak.

Hirdetés

Én egy nyugtató vagyok, amit

otthon is megtalálász, de

leginkább egy rendelőben.

Akár vizsgák közben vagy

tárgyaláson is bevehetsz.

A szédülésből teljesen kigyógyítalak –

ha szükséged van rám, szedj be;

várj, míg elolvadok a nyelveden,

és csak azután nyelj le

egy pohár vízzel.

Tudom, miként bánj el a balszerencséddel,

hogyan kezeld a rossz híreket,

miként csökkentsem a fájdalmadat,

enyhítem az isten hiányát, miként

rántom le az özvegyi fátylat az arcodról.

Na, mire vársz még –

bízzál meg a gyógyhatásomban.

Még nagyon fiatal vagy.

Még van időd megtanulni elengedni magad.

Mondta valaki

neked, hogy nyelj le minden hazugságot?

Add csak át a benned lévő űrt.

Beágyazom neked estére.

Úgyis megköszönöd nekem,

hogy volt hova feküdni.

Add el a lelkedet nekem.

Nincs más, aki elvegye tőlem.

Egy lélek sincs itt.

*A verseket fordította **Nagypál István***